

ЛИЗАНДЪР. -

Амин - отвърщам аз - на твоята молитва;
кълна се, вечно верен ще ти бъда!
Леглото ми е тук - дано сънят
те осени със своята почивка!

ХЕРМИЯ. -

И аз желая същото на моя
доброжелател, който ми отправя
смирено тоя благослов!

/Заспиват./

./Влиза Пък./

ПЪК. -

Пребродих цялата гора
и не намерих она момък,
в чиито любави очи
да пръсна трябва тоя сок.
Но кой е тук?... Нощта мълчи.
- Не ли момъка, за който
цар Оберон самин ми каза,
че към момата е жесток.
А ето младата мома -
във своя дивен сън заспала,
лежи на влажната земя.

Горката! - тя не е посмяла
до него близко до заспи.

- Върху очите му сипи
от тоя сок, вълшебен, чуден,
додето спи - ми каза той.

Дано когато се събудиш
да не намериш ти покой,
от обич пламенна разкъсан.

Но да вървя, че става късно -
цар Оберон ме чака там.